

DE WITTE VROUW VAN STELLENBERG

Verteller: Ed Steijns, Kloosterzande

De laatste tijd hoorde je er maar weinig meer over, maar het schijnt dat ze nu weer een paar keer gezien is. Door mensen die in de Hooglandpolder langs Stellenberg kwamen. De Witte Vrouw, of zoals de oudere mensen in Ossensisse zeggen: 't Wit Wijf van Stellenberg. Oom Ko heeft er vroeger heel vaak over verteld dat hij 't Wit Wijf' gezien had. Op 'n keer, was hij, zoals hij dat wel meer deed, op bezoek geweest bij zijn tante Rosalie. Op zaterdag ging hij daar nogal eens kaarten, bij zijn tante Rosalie en haar man oom Sjef. Die mensjes waren niet meer zo goed ter been en hij was nog jong en op zaterdag had hij altijd tijd genoeg. Tegen 'n uur of negen 's avonds, 't begon al te schemeren, kwam hij bij tante Rosalie buiten om langs Stellenberg te voet terug naar Ossensisse te gaan. Als hij zo'n honderd meter in de richting van de Westdijk afgelegd heeft, krijgt hij opeens het gevoel dat iemand hem volgt. Hij draait zich om en ziet een meter of tien achter zich een vrouw lopen die een lange, doorschijnende, witte jurk draagt. Als hij blijft staan om ze eens wat beter te bekijken, blijft zij ook staan. Als hij weer verder gaat, volgt zij ook weer. Hij voelt dat er iets niet pluis is en zet er de sokken in. Hij vertrouwt het absoluut niet. Dat spelletje herhaalt zich nog enkele keren: blijft hij staan, zij ook, gaat hij verder, zij eveneens. Als hij de Westdijk opdraait, blijkt de witte gedaante ineens verdwenen te zijn. Hij vroeg zich af of het dan toch maar verbeelding geweest kon zijn, maar een week of drie later had hij het weer en precies hetzelfde als de vorige keer.

Ko de Kort van 't Zeedorp had dezelfde ervaring. Maar die had er, zoals hij zelf vertelde, tegen geroepen: "Kom niet in mijn buurt ommôôzele bozze of ik zal je een paar klappen op je lelijke gezicht geven."

Die witte gedaante schijnt de geest van een gestorven vrouw te zijn die daar vroeger in de omgeving gewoond heeft. Op Stellenberg stonden namelijk wat landarbeidershuisjes. Daar woonden boerenarbeiders met hun gezinnen in. Een van die mannen werd ernstig ziek, hij kreeg de natte pleuris. In plaats van dat zijn vrouw hem verzorgde, trok ze er met een andere man, een Belg, van onder. Later heeft ze daar veel spijt van gekregen, maar toen was haar man al gestorven. Daarom kan ze geen rust vinden en spookt haar geest daar op Stellenberg nog altijd rond.